

CÔNG NUÔI DƯỠNG

Chị Hạo và bé Nhiên có nhân duyên từ kiếp trước.

Chị Hạo xinh xắn, dáng người mảnh mai, tính tình hiền lành. Chị lập gia đình trễ, nhầm lúc chồng đi tù cải tạo nhiều năm nên muộn màng đường con cái. Gia đình chồng định cư ở nước ngoài gần hết; chồng chị không để ý việc nối dõi tông đường, chẳng lo đi HO, anh sống im ắng với mọi chuyện xung quanh. Chị lấy niềm vui ở học trò thay cho tiếng trẻ thơ

Nhà mẹ chị gốc người Cầu Đất, cách thành phố chừng hơn 30 cây số, nơi chuyên trồng cây cà phê và trà. Chị vừa bước chân về thăm, mẹ bảo:

- Con rửa mặt nghỉ ngơi chút rồi qua nhà anh Tư, thắp cho chị Tư nén nhang. Quá tội! Chị Tư sinh con thiếu tháng, bị băng huyết nên mất rồi. Mới được hơn chục ngày.

Anh chị Tư có mảnh đất nhỏ nên thu hoạch xong, họ hái cà phê thuê cho hàng xóm. Hai vợ chồng không giàu nhưng hạnh phúc: thằng Hai lên 6, con Ba 3 tuổi và đứa nhỏ mới sinh.

Nhà anh Tư vẫn còn nét tang thương của người gặp cảnh không may. Trên bàn thờ khói nhang nghi ngút. Anh Tư đi làm không có nhà, thằng Hai đút cơm cho em, con Ba buồn nhai nhệu nhạo. Trên chiếc phản, bà Bốn Âm, người hàng xóm, bồng đứa mới sinh. Con bé nhỏ xíu, khóc ăng ặc:

- Khổ thân, không có hơi mẹ, cứ khóc không ai dỗ nổi.

Bà lắc đầu nói nhỏ:

- Không khéo nó đi lại theo mẹ.

Chị Hạo xán lại gần, đưa tay bế. Lạ lùng thay, con bé nín khóc, chị vỗ nhẹ nhàng, nó chịu mở miệng ngậm bình sữa:

- Hay quá. Cô Hạo mát tay.

Tới ngày chị trở về nhà, mẹ bảo:

- Con có thương thì xin đem con bé về nuôi làm phuỚc. Hoàn cảnh nhà anh Tư kiểu này, nó không sống nổi.

Vậy là con bé thành con của chị Hạo và anh Quang. Trộm vía, có lẽ biết thân phận mình, nó ít khóc, dễ nuôi. Anh Từ chưa làm giấy khai sinh nên chị Hạo đặt tên : Nhiên, ý chị muốn con luôn vui vẻ, hạnh phúc trong cuộc sống.

Đây năm bé Nhiên, chị Hạo nhắn anh Từ lên chơi. Anh nhìn con bi bô với chị Nhiên, nửa vui nửa buồn: mừng cho con được nơi ấm thân, tủi phận mình không đủ sức nuôi.

Khi bé Nhiên được 3 tuổi, anh Tư đột ngột đến nhà:

- Chắc tui đi làm ăn xa, không biết khi nào về. Ở nhà phần nhớ thương vợ, phần không đủ tiền nuôi con. Khi nào làm có tiền tui về, cô cho tui tới thăm.

Tiễn anh Từ ra cổng, bất giác chị Hạo nhìn thấy bóng một thằng bé nấp sau cột đèn, chắc nó là con anh Tư muốn vô thăm em mà không dám.

Làng SOS nằm cạnh ngôi trường mà trước kia chị Hạo dạy, thỉnh thoảng chị vẫn qua thăm bạn, chăm sóc mấy đứa trẻ mồ côi: cuộc sống của chúng tươm tất, chỉ thiếu tình thương của cha mẹ. Hôm nay, chị vô làng ghé căn nhà có giàn hoa giấy đỏ phía trước:

- Bữa nay, bà Hạo với bé Nhiên vô chơi, bà tính nấu món gì cho mấy đứa.

Chị Hạo cười:

- Bữa nay tui đãi mì quảng.

Mấy đứa nhỏ trong làng được dạy kỹ càng nên đứa lớn vô bếp phụ nấu ăn; đứa nhỏ lo học hành. Bé Nhiên lúc thúc vô phòng khách cũng là phòng học chơi với bạn. Thằng Hai sững sờ khi nhìn thấy Nhiên. Nó biết ngay em mình, bởi khi em được cho đi còn đỏ hỏn nhưng lúc ba đi làm xa, mấy lần thằng Hai bắt xe bus lên Dalat, đứng bên kia đường nhìn vào. Nó thương em nhưng không dám ra mặt nhìn, sợ người ta không nhận nuôi trả về thì khổ thân em.

Lần lữa mãi, nó ngồi xuống bên cạnh bé Nhiên, cùng em tập ráp đồ lego, bé Ba vẫn ngồi trên bàn tập viết. Nấu ăn xong, dọn lên bàn, chị Hạo hiểu ngay cớ sự. Chị nhìn thằng Hai chơi với em mà thương.

Tối về, cho bé Nhiên đi ngủ, chị tính kể cho chồng nghe chuyện, rồi không xuống làng, tránh cảnh ngộ trớ trêu. Dưới ngọn đèn vàng, mái tóc bạc phơ của anh khiến chị chạnh lòng:

- Mình cũng già. Khi bé Nhiên lớn lên mình đâu còn sống với con; gia đình không còn ai, con bé lại bơ vơ lần nữa. Thôi thì cứ để anh em làm quen với nhau. Chờ khi nó lớn lên, ăn học tới nơi tới chốn rồi hẳn cho hay. Còn giờ, thỉnh thoảng dẫn nó xuống làng cho anh em chúng gặp nhau kéo tội.

21.03.2022

Phạm Thị Mai Hương